

N:o 40.

Af herr **L. M. Kruse**, *om afsättande af en nödhjelpsfond för enkor och barn efter drunknade fiskare.*

På vårt lands långsträckta kuster samt på dess öar och skär bo ett ej ringa antal personer, hvilka hemta sin näring ur hafvet genom att bedrifva fiskeriyrket. Antalet af dem, hvilka lefva af detta yrke, uppgår till bortåt 40,000 menniskor. Många flera skulle helt säkert kunna härigenom finna sitt uppehälle, men särdeles mycket har ej blifvit gjordt för denna närings höjande, och dertill kommer, att det är ett hårdt yrke.

Det är icke någon sällsynthet att mannen, för anskaffandet af medel till sin familjs försörjning, måste begifva sig ut på ett af stormen upprördt haf samt trotsa såväl storm som regn. Understundom blir han långt ut till hafs öfverraskad af ett häftigt byväder af vare sig regn eller snö. Ofta blir det då nödvändigt att lemna fiskeredskapen åt sitt öde och begifva sig af mot hemmet för att rädda lifvet och båten.

Sådant händer hvarje yrkesfiskare, och detta ej blott en eller annan gång utan allt emellanåt. Och likväl har hafvet något så dragande och lockande, att de, hvilka äro bosatta vid kusten, ej öfvergifva detta yrke. Och väl är ju detta, ty en ofantlig förlust skulle derigenom drabba landet. Men då landet i flera afseenden har nytta af att en fiskarebefolkning finnes, bör, enligt min mening, man söka bidraga till att denna befolkning kvarblifver vid sitt yrke.

Ett indirekt medel härför är att hjälpa de olyckliga familjer, hvilka på hafvet förlorat sitt stöd. Ty det är visserligen icke alltid som fiskaren, blott med öfvergifvande af sin redskap, hinner rädda sitt eget lif. Nej, rätt

många äro tyvärr, under hvarje år, de fall, då hela båtbesättningen måste dela redskapens öde — gå till hafsbotten.

Det är visserligen sant, att vid större olyckstillfällen, sådana som det, hvilket förra året inträffade vid Blekinguskusten, den enskilda gifmildheten vanligen är så stor, att ett rimligt understöd kan insamlas: så skedde då, men detta inträffar hufvudsakligast vid, om jag så får säga, mera epokgörande olyckstillfällen. Just vid sådana större olyckor vore det dock på sin plats att hafva medel tillgängliga för att lindra första nöden. Men ofta händer, att en eller två personer i all tysthet omkomma. Enkan eller enkorna och barnen sitta då i torftigaste omständigheter, och det vore vid dylika tillfällen enligt min mening godt och lämpligt, om Konungens befallningshafvande i det län, der olyckan skett, hade rättighet att, om så ansågs behöfligt, ur en dertill afsatt fond reqvirera en viss summa penningar till familjens hjälp.

Jag vågar alltså värdsammast hos Riksdagen hemställa,

att af tillgängliga medel afsättes en fond på 100,000 kronor under benämning »nödhjulsfonden för enkor och barn efter drunknade fiskare».

Stockholm den 24 januari 1899.

L. M. Kruse.

Uti motionens syfte instämma:

Edv. Svensson.

Sv. Arnoldsson.

Nils Jönsson.